

"Ki az, Uram, hogy higgyek benne?"

2009. March 26.

Igehirdetés, Hajmáskér, 2009.03.22.

Istenünk, mennyei Édes Atyánk! Köszönjük Néked, hogy összegyűjtöttél minket a Te szent hajlékodban Igédnek hallására. Te segítetted el léptünket idáig, s Te vagy az, akitől az áldó jelenlétet várjuk e mai napon is. Légy velünk hát Szent Lelked és Igéd által, taníts minket, erősíts minket, vezérelj, hogy hűségesek tudjunk maradni a Krisztushoz, s méltón szolgáljuk a Te szent Egyházad ügyét. Ámen.

Így szól hozzánk Istennek Igéje János evangéliumából, annak 9. részéből, a 36., 37. és 38. versekből:

Ő így válaszolt: "Ki az, Uram, hogy higgyek benne?" Jézus így felelt neki: "Látod őt, és aki veled beszél, ő az." Erre az ember így szólott: "Hiszek, Uram." És leborulva imádta őt.

Kedves Testvéreim, a hit életünk alapkérdése. Mit hiszünk, és mit hiszünk el. Kinek hiszünk és kiben hiszünk. És vajon kiben kételkedünk? Ez szabályozza a cselekedeteinket is, ugyanis. Ha elhisszük azt, hogy érdemes kimenni a mezőre, érdemes vetni, érdemes orcánk verejtékével dolgozni, akkor jó esélyünk van, hogy lesz aratás. Ha nem hiszünk abban, hogy érdemes megmozdulni, ha nem hiszünk abban, hogy érdemes bizonyos esetben változtatni az életünkön, akkor minden marad a régiben, akkor nem lépünk előre.

Az emberi életnek a legfontosabb komponense, összetevője a hit. Az emberi sorsot leginkább szabályozó erő a hit. Emberek ezrei-milliói születtek meg azért, és születnek ma is, mert hiszik a szülők, hogy érdemes gyermeket nemzeni, hiszik, hogy lesz olyan boldog jövő, amiben érdemes felnevelni őket. S legyünk őszinték, a hit nevében emberek milliói, milliárdjai pusztultak el, mert valaki elhitte, hogy csak úgy lehet jobb ez a világ, hogyha valakiket kipusztítunk belőle, csak akkor tudok én győzedelmes lenni, ha elpusztítom az ellenfelemet.

A hit befolyásolja ma is a lépteinket. S minket is a hit hozott ide. A hit abban, hogy találkozunk az Istennel, a hit abban, hogy hallhatjuk az Ő tanítását, az Ő akaratát, hogyha így gyülekezteként együtt vagyunk, hisszük és valljuk, hogy imánk is inkább meghallgatásra találnak, hisszük és valljuk, hogy az Úr Asztalához ha hittel megyünk, akkor megtisztulhatunk bűneinkből, kapunk egy új esélyt, ingyen kegyelemből.

De mi is a hit? A vak ember, akit Jézus meggyógyított, tapasztalta azt, hogy valakinek isteni hatalma volt, amikor beavatkozott az életébe. Tapasztalta azt, hogy azok az emberi vélemények, amelyek őt körülvezték, hogy bizony-bizony az ő betegségéből nem lehet meggyógyulni, ő arra van ítélve, hogy sose lássa a napot, arra van ítélve, hogy sose nézhessen embertársa szemébe, hogy ne használhassa a látáshoz szükséges érzékszervét, ezt a hitet földig rombolta benne Krisztus. Mivel? Azzal, hogy meggyógyította.

Majd miután meggyógyította ezt az embert, visszaküldte azok közé, akik azt mondták, hogy te nem fogsz meggyógyulni. Visszaküldte azok közé, akik azt mondták, hogy ez lehetetlen. Visszaküldte azok közé, akik valamiféle tudással, valamiféle információval rendelkeztek a világ dolgairól, de nem rendelkeztek tapasztalattal az Istennel.

Mert mi is volt a nagy különbség a vak ember és a farizeusok között? Hát az egyik tanulta az Istent, olvasta, hogy milyennek kell lennie az Istennek, a másik meg találkozott Vele. A vak emberrel szembe ment Krisztus, és a vak embernek beleszólt az életébe, nyilvánvalóan, látványosan, megrázóan. A farizeusok élték a mindennapi életüket, olvasták a tanításokat, végezték jól-rosszul a maguk vallásos szertartásait, vagy megpróbálták kicselezni a törvényt, vagy nem. De nem is ez a lényeg. Földhözragadtak voltak, mert a föld szabályait ismerték, a biológia, a kémia, az akkori tudomány akkori módszereivel próbáltak eligazodni.

Nem volt különbség náluk ez a vak ember sem, mielőtt találkozott Krisztussal, de egyszer csak szembe ment vele, és meggyógyította. Aztán amikor legközelebb találkoztak, akkor ez a vak ember már arról számolhatott be, hogy lám, Uram, te megszólítottál engem, te meggyógyítottál engem, erre kivetett magából a társadalom, amiben éltem. Uram, te csodát tettél, sokba kerül ez nekem. Uram, te megmutattad nekem az arcodat, és lám, most én nem tudom, mit higgyek a világ dolgairól. Uram, amit idáig hittem, arról kiderült, hogy nem biztos, hogy minden körülmények között igaz. Uram, amit idáig gondoltam, az lehet, hogy egészen másként van, mint az eddigi tapasztalataim.

És Jézus odamegy hozzá, és nem világnézeti vitát kezdeményez. Nem azt kérdezi tőle, hogy na, milyen érzés látni a felkelő és a lenyugvó napot? Nem is azt kérdezi, hogy milyen érzés most, hogy kiközösítettek embertársaid? Vajon ezen az áron is meg akartad tapasztalni az Istent? Hanem felteszi azt az alapvető kérdést, amellyel minden embernek ezen a földön legalább egyszer szembe kell néznie, és a kérdésre adott válasz aztán eldönti az ő és embertársai sorsát.

Hiszel-e az Emberfiában? Hiszel te a Megváltóban? Hiszel te a Krisztusban? Hiszel te abban, hogy van egy nagyobb erő, egy isteni hatalom, amely meg tudja és meg is akarja változtatni az emberi sorsokat? A válasz persze egyszerű. A vak ember kérdése: Ki az? Láttam már? Találkoztam már vele? Én vak voltam, segíts nekem eligazodni a világ dolgaiban. Nem volt szemem, nincs meg ez az érzékszervem, ha te tudod, ki az Emberfia, hát mondd meg. És Jézus válasza egyszerű: Hát éppen vele beszélsz. Ja, te, aki meggyógyítottál? Te, aki legyőzted a biológiának, a kémiának, a fizikának a korlátait? Ja, te vagy az Emberfia, akinek megtapasztaltam a hatalmát, akinek megtanultam, hogy van ereje, a szavának, az akaratának. Hát előttem leborulok. Te csodát tudsz tenni, téged imádlak.

Milyen egyszerű lenne talán itt abbahagyni most ezt a prédikációt, és azt mondani, hogy lám, az az ember tudott leborulni Isten előtt. Ugyanakkor mégiscsak álságos lenne itt abbahagyni, hiszen mi hisszük és valljuk, hogy Isten itt jár közöttünk. Itt él ebben a világban velünk együtt, és ma is tesz csodákat. Csak sokan vannak, akik ezt nem látják, akik vakok az Isten csodáira. Akik nem veszik észre, hogy hogyan próbálja az ő életüket is napról napra megváltoztatni.

Tudjátok, vannak emberek, akik keresik a csodálatos dolgokat. Amikor a bűvész eltüntetni a boeinget, amikor valami hihetetlen, ismeretlen technikával valami nagy dolog történik, és ott akarnak lenni, és látni akarják. De mennyire volt nagy horderejű dolog ennek a vaknak a meggyógyítása? Ugyan, kérem, hát csak neki volt fontos. Egyetlen egy ember volt. Jézus nem azt csinálta, hogy kiállította egy színpadra, nem ugráltak körülötte bohócok, és nem fújtak harsonákat, nem mondta azt, hogy figyeljétek a kezemet, mert most csodát teszek. És nem volt Rodolfo, hogy azt mondja, hogy figyeljétek a kezemet, mert csalok. Odament hozzá, hogy Vak vagy? Na gyere, meggyógyítlak! És ott a csoda.

Sokan mégis észrevették, és azoknak, akik nem látták ezt a csodát, akik nem voltak tanúi, olyan sokat jelentett ez, hogy képesek voltak érte kiközösíteni ezt az embert. Képesek voltak elutasítani, leszólni, maguk közül kilökní. Miért? Mert vele történt csoda, velem meg nem. Pedig hát én vagyok a látó. Hát nekem kéne elől lenni a csodáknak a megtapasztalásában. Miért? Mert én folyamatosan keresem őket. Hát én állandóan nézem az Istennek a könyvét – mondhatnák sokan. Hát bújom a Bibliát, hát miért nem velem történik a csoda? Megint mások, hát én a természettudományt kutatom. De hát én távcsővel nézem az eget, mikor látom már a betlehem-i csillagot?

Ki tudja, hány terén a tudománynak, ahány érzékszervünk van, szinte annyi tudós ember keresi az Istent, keresi a megmagyarázhatatlant, keresi a transzcendenst, a csodát. És nem látják. Miért? Mert a csodának pont ez a lényege. Hogy csak akinek szól, az veszi észre. Csak akivel közölni akar éppen valamit az Isten, annak lesz nyilvánvaló. És nagyon sok esetben, akivel egyik pillanatban csoda történik, azt embertársai kicsit el is tolják maguktól. Ugyan már, hagyjál békén, te vallásos rajongó, hagyjál békén, te csaló. Minek követed azt a másikat bolondot? Ugyan már, ne mondd, hogy tényleg meggyógyított.

És tudjátok, hogy mi az, amiért mégis maradnak ilyen jó bolondok? Azért, mert aki tényleg találkozik az Istennel, annak tényleg megváltozik az élete. És nem véletlenül egy vak ember meggyógyításán keresztül próbálja ezt lemondani a Szentírás, mert leginkább arra hasonlít ez a változás, mint amikor a vak emberből egyszer csak látóvá leszek. Ugye nagyon sokszor a társadalmi vezetők is mondják, hogy „nem vettem észre a problémát”, „vak voltam”, „sötétben tapogatózunk”, „nem látjuk az eljövendőt”. Aztán egyszer csak látok. Egyszer csak lőn világosság. Egyszer csak tudom, hogy mi fog történni, érzem, hogy jó úton járok. Megtapasztalom, hogy Isten belépett az életembe.

De attól a pillanattól kezdve már kiközösíthetnek maguk közül az emberek. Attól kezdve ránk legyinthetnek, hogy bolondok vagyunk, mondhatnak bármit, nem érdekel. Miért? Mert ott áll velünk szembe Isten Fia, és megkérdezi, hogy „Na, most már hiszel-e?”. Most már, hogy látsz, most már, hogy újra tudod értelmezni a világot magad körül, most már újra tudod gondolni, hogy mit tettél idáig, melyek azok az összefüggések, amik eljuttattak, mi volt a céloom ezzel a csodával. Ezt nem úgy elpufogtattam a levegőbe, hanem téged akartalak, ember megváltoztatni, megváltani általa. Na most akkor hiszel-e az Emberfiában? Vállalod-e akkor is az Emberfiát, ha ennek ára van. Többé nem leszel egy a tömegből. Többé nem leszel egy azok közül, akik ugyan keresik az Istent, akik ugyan vallásos szertartásokkal, vagy bármiféle hókuszpókusszal próbálják őt térdre kényszeríteni, lehúzni a maguk szintjére. Te kívülálló leszel, mert te találkoztál Vele. Te kívülálló leszel, mert mi egy társaságban maradunk ezután. Neked már nem kérdéseid, hanem tapasztalataid lesznek. Ember, neked nem hited, neked tudásod van.

És az ember, a tudással rendelkező ember leborul az Isten előtt. S tudjátok, ez bennem mindig egy nagyon fontos momentuma volt a Szentírásnak. Hogy a bölcsek, a napkeletiek, elmentek és imádták a jászolban is, a külsőségek hiányában is Isten Fiát. A vak ember, akinek kinyílt a szeme az Isten valóságára, annak nem kellett több ezer embert megszólítania, nem kellett sem önmagát, sem Krisztust ünnepeletnie, sőt, ebből az egészből kiközösítve, kitalálva is le tudott borulni az Isten előtt. Mert akkor már mindegy, hogy mit mondanak a többiek.

S tudjátok, attól a pillanattól kezdve az embernek mondjuk úgy, hogy mindegyé válik, hogy mi a külső megítélés. Csak hűségés tudjon maradni ahhoz a belsőhöz, amit az Istennel való kapcsolata jelent. És nem véletlenül folytatódik úgy ez a történet, hogy Jézus aztán odamegy a farizeusokhoz, és megmondja, hogy ti vakok maradtatok. Miért? Mert ti nem tapasztaltátok meg az Istent. Ti nem láttátok meg. Ott volt előttem, itt él köztetek most is az az ember, akinek az életébe beavatkozva megláthatátok volna az Isten jóságát. Ti meg láttok egy fekete hajú embert, aki idáig koldus volt, most lát, akinek idáig csak kevés tapasztalata lehetett arról, hogy milyen a világ, és most többet tud róla, mint ti mindannyian az összes könyvetekkel, az összes szabályokkal, tradíciókkal.

Merthogy ilyen nagy dolog az Istennel való találkozás. És az Istennel való találkozás tanít meg minket arra, hogy az életnek bizony apró csodái vannak. Mert, valljuk meg őszintén, amikor mi először találkoztunk az Istennel, akkor sem volt körülöttünk több tíz, több száz, több ezer ember. Az Isten nem a látványos helyeket kereste, hanem azt, amikor egyedül voltunk. Amikor volt időnk odafigyelni Rá. Amikor csak Krisztus és a meggyógyított ember beszélget. Csak te, csak én, és a Mester, senki más. Amikor a csoda épp annyira vesz körül minket, mint amennyire bennünk történik.

És amikor fel tudjuk ismerni azt, hogy tulajdonképpen a csoda általunk jön el ebbe a világba. Mert a keresztyén ember küldetése az, hogy beszéljen az Isten csodájáról. Hogy ahogy a vakon született ember, akit meggyógyított, elment embertársai közé, és azt mondja, én vagyok a két lábon járó csoda, velem történt a lehetetlen, mert nem láttam és látok, mert nem hittem, most pedig tudom, hogy ki az Embernek Fia.

Kedves Testvéreim, ez a nem könnyű feladat a keresztyén ember feladata ma. Ez az Egyháznak az egyedüli útja. Nem a farizeusoké, nem a megmondóembereké, nem azoké, akik mindenhol próbálnak mindenre magyarázatot keresni, kibúvót keresni, akik jobban tudják, előbb tudják, és tovább, nagyobb erővel tudják mondani. Az Isten útja az egyén útja. Az egy darab gyülekezeti tagé, az egy darab emberé, akivel szemben áll az egy darab Isten. És beszél. És kér. És kérdezi, hogy hiszel te az Emberfiában? Mert látod Őt, aki veled beszél, Ő az. Aki szól hozzád az Igéből, aki szól hozzád a természetből, aki megteszi érted a csodákat, Ő az Emberfia. És akkor le tudsz-e borulni előtte? A leborulás, kedves Testvéreim, mindig szimbolikus cselekedet. Önmagunk feladása, önmagunk megadása, önmagunk átadása.

A keresztyén ember számára mit jelent ez? Legtökéletesebben Pál fejezte ki, mikor azt mondta, hogy „lélek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus”. Onnét lehet megismerni, hogy ki az, aki találkozott az Istennel, akinek tudatában van, nem csak hitében, nem csak elképzeléseiben, nem csak álmaiban, nem csak filozófiai elgondolásaiban az Isten, hogy ő folyamatosan próbál életet cserélni a Krisztussal.

Kedves Testvéreim, ez kell, hogy legyen a mi utunk is. A ragaszkodás és az alávetés útja. Egy olyan világban élünk, amikor mindenki jobban tudja, hogy mit kell csinálni. Bennünk is bent van a vágy, hogy majd mi jobban tudjuk. De a célunkat csak egyféleképpen érhetjük el. Ha nem azt követjük, akiről úgy gondoljuk, hogy nálunk jobban tudja, ha nem az után megyünk, aki mindenkinek a megmondóembere akar lenni, hanem leborulunk az Emberfia előtt, és azt mondjuk, hogy tudd Te jobban. Te, aki csodákat tettél érettünk, érettem. Legyen az a legtökéletesebb csodád, hogy vezérelj az utamat.

És, higgyétek el, böjtben nincs annál csodálatosabb dolog, minthogy az ember számot vetve önmagával, számot vetve helyével a világban, Úrvacsorára készülve, ráébred arra, hogy nincs nagyobb önállóság, mint az Istennek való alávetettség, nincs nagyobb szabadság, mint amikor erről le tudunk önként mondani. És nincs tökéletesebb megoldás, válságban vagy válság nélkül, az élet kérdéseire, mint az, hogy engedelmeskedünk az Isten akaratának, azokat keressük, akik Őt keresik, azokkal kapaszkodunk össze, akik az Ő ügyét munkálják, s közösen hirdetjük, de nem csak hirdetjük: cselekedjük Isten akaratát a világban. Ámen.

Mennyei Édes Atyánk! Köszönjük a Te tanításodat, melyben újra meg újra elmélkedésre készítesz minket, és igenis meg akarsz tanítani arra, hogy a Te egyes embereket megszólító, mégsem szétforgácsoló erő hatalmasabb, mint bármilyen hadsereg, bármilyen bomba, vagy bármilyen stáb, ami ránk befolyását ki akarja terjeszteni. Engedd, hogy mi csak Hozzád legyünk hűségesek. Ne a vakokat kövessük, hanem Téged, a látót, az Emberfiát. Ne azt nézzük, hogy mi mit gondolnánk jónak, hanem leborulva a Te akaratod előtt engedelmeskedve a Te parancsolatodnak hirdessük az evangéliumot, s tanítsuk erre embertársainkat is. Mennyei Édes Atyánk, add, hogy amikor a Te szent Asztalodhoz készülünk, valóban tisztuljon meg a lélek minden olyan világi dologtól, amely nem Feléd visz, amely eltávolít, vagy éppen falat emel közénk. Engedd, hogy engedelmesek és hűségesek legyünk, s a mi hitvallásunkban erő lakozzon, s mi ne beszéljük a csodát, hanem legyünk a csoda hordozói e földön. Mennyei Édes Atyánk, mi mindezt nem önmagunkért kérjük, hanem a Te szent Fiadért, a mi Megváltó Krisztusunkért, aki így tanított minket imádkozni:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved, jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is; mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek; és ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól; mert tied az ország, a hatalom és a dicsőség mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a Ti szíveteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.